

Ремейки Б. Акуніна

Тетяна Склярова

кандидат філологічних наук, доцент кафедри слов'янської філології,
Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна
(майдан Свободи, 4, м. Харків, 61022, Україна);
e-mail: tanya.nadozirnaya@gmail.com; <https://orcid.org/0000-0001-8034-6287>

Любов Скубачевська

кандидат філологічних наук, доцент кафедри слов'янської філології,
Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна
(майдан Свободи, 4, м. Харків, 61022, Україна);
e-mail: l.skubachevskaya@karazin.ua; <https://orcid.org/0000-0002-1947-7015>

У статті досліджується ремейк як феномен сучасної літератури на прикладі творчості Б. Акуніна. Показано, що єдиний текст Акуніна, сприйнятий читачами та дослідниками як ремейк – це п'єса «Чайка», яка є сиквелом однойменного чеховського твору. Таке сприйняття було зумовлене як характером співвіднесеності з текстом А. Чехова (остання дія комедії Чехова є першою дією акунінської п'єси), так і провокаційною подачею (п'єса вийшла окремим виданням разом із «Чайкою» А. Чехова). Поетика «Чайки» очевидно орієнтована на сприйняття її як сиквела чеховського тексту найширшою читацькою аудиторією. Однак треба зауважити, що у творчій практиці Акуніна можна виявити твори, ремейкова природа яких не настільки очевидна. Йдеться насамперед про повість «Декоратор» (збірка «Особливі доручення»), яку можна прочитати як ремейк «Чистого понеділка» І. Буніна.

Як свідчить дослідження, у «Декораторі» сюжет «Чистого понеділка» сплюснений і загострений. Мотив набуття справжньої краси, який у бунінському творі є одним із центральних і зумовлює поетику всіх рівнів оповідання, у повісті Акуніна виконує виключно сюжетотворюючу функцію та зумовлює розвиток детективної лінії. Бунінський код також відіграє досить важливу роль у першій повісті збірки «Особливі доручення» – «Піковий валет». Цей текст можна визначити як ремейк-контамінацію, оскільки на рівні сюжету, образної системи, тематики та проблематики він спирається на кілька класичних текстів. Як показує аналіз, поетика збірки «Особливі доручення» у спрощеному вигляді віддзеркалює біполярну поетику бунінського художнього світу.

Очевидно, звернення до бунінського коду покликане продемонструвати неповноцінність полярного погляду на світ, з одного боку, та перевірити можливості поетики детективу – з іншого.

Ключові слова: літературний ремейк, інтертекст, класичний текст, бунінський код, біполярність

Різні варіанти гри з чужим словом стали характерною прикметою літератури минулого століття. Але на рубежі ХХ і ХХІ століть використання класичної спадщини набуває специфічної якості: з'являється величезна кількість літературних ремейків. Розмірковуючи над причинами цього феномена, дослідники висувають різні версії. М. Адамович вважає, що наполегливе перекодування класики викликане прагненням долучитися до пласта текстів, які сприймаються як досконалі, зразкові [1]. М. Загідуліна наполягає, що успіх рیمейку пов'язаний з тим, що вже відоме подається в «новому світлі», забезпечуючи комфортне сприйняття. При цьому класичний текст «приправляється» прикметами сучасного повсякденного побуту, зокрема епатуючими, у результаті створюється скандальний контраст, який привертає увагу найширшої читацької аудиторії [8].

На даний момент немає загальноприйнятого визначення літературного ремейку. Єдине, у чому згодні дослідники, – це очевидна орієнтація ремейка на конкретний класичний

текст, що виражається, зазвичай, у повторенні основних сюжетних ходів і типів героїв [8; 12; 13; 14; 15]. При цьому виникає проблема: як відрізнити ремейк від інтертекстуальності літератури нового часу? На думку М. Загідуліної, ремейк апелює до всього «корпусу» класичного твору, а не окремого елемента-алюзії [8], тобто йдеться про орієнтацію на поетику тексту-оригіналу в цілому. Крім того, багато вчених наголошують, що основна функція ремейку – осучаснення чи актуалізація класики, тобто «переклад», перекодування класичного тексту мовою сучасності за допомогою образів визнаних творів літератури, наповнення її новим актуальним змістом.

Для творчості Акуніна надзвичайно характерною є напружена гра з класичними текстами, про що свідчить і сам письменник, характеризуючи свою творчу методику так: «Я беру класику і вкидаю туди труп» [2]. Лев Данилкін вважає, що у кожному творі Акуніна є ремейковий шар. Проте, як видається, дослідник має на увазі ремейк-цитату або ремейк-мотив, які вкрай складно відмежувати від інтертексту: «У Акуніна достатньо много римейков отдельных сцен из

классической русской литературы» [7]. Насправді, єдиний текст Акуніна, сприйнятий читачами та дослідниками як ремейк – це п'єса «Чайка» («Чайка»), яка є сиквелом однойменного чеховського твору. Таке сприйняття було зумовлене і характером співвіднесеності з текстом А. Чехова (остання дія комедії Чехова є першою дією акунінської п'єси), і провокаційною подачею (п'єса вийшла окремим виданням разом із «Чайкою» А. Чехова).

Поетика «Чайки» очевидно орієнтована на сприйняття її як сиквела чеховського тексту найширшою читацькою аудиторією. Як ремейк може бути прочитаний ще один текст Акуніна – «Ловець бабок» («Ловець стрекоз») (1 том роману «Діамантова колісниця» («Алмазная колесница»)). Т. І. Тверітінова зазначає: «"Штабс-капитан Рыбников", так как базируется на одном «чужом» тексте, апеллирует к его памяти и смысловому потенциалу» [11, с. 156]. Однак у творчій практиці Акуніна є й такі твори, ремейкова природа яких не настільки очевидна. Йдеться насамперед про повість «Декоратор» («Декоратор») (збірка «Особливі доручення» («Особые поручения»)), яку можна прочитати як ремейк «Чистого понеділка» («Чистого понедельника») І. Буніна.

Одним із найцікавіших досліджень, присвячених збірці «Особливі доручення», є стаття Л. Данилкіна «Вбито за власним бажанням» [7]. У ній висловлюється думка, що у якості базової в повісті «Декоратор» виступає метафора «тіло-текст», а Декоратор – не хто інший, як власне Акунін, який потрошить, немов маніяк, чужі тексти. «Декоратор» – про комплекс вини перед «нормальною» літературою, про угрызения совести Автора. Кто поймет эту исповедь, кто увидит ее за банальным триллером? Разве что очень пронизательный читатель» [8]. Як видається, саме проникливий читач може помітити ще один варіант прочитання цієї повісті – як ремейка «Чистого понеділка» І. Буніна. Відсутність робіт із цього питання визначає актуальність цього дослідження.

Найбільш очевидна орієнтація поезики «Декоратора» на одне з найвідоміших бунінських оповідань на рівні любовної лінії. У центрі «Чистого понеділка» історія «странной любви». Обидва герої – молоді, красиві, багаті, люблять одне одного, але наділені принципово різними типами свідомості. Герой раціональний, духовно одномірний, веде профанне існування, підпорядковане поточному моменту життя. Духовні запити героїні знаходяться в іншій площині. Вона гостро відчуває, що справжня краса пішла із сучасного світу. Характерно її сприйняття надробка на могилі А. Чехова як «противной смеси сусального российского стиля с художественным театром» [5, с. 204]. Таке світовідчуття, з одного боку, визначає її

інтерес до середньовічних літописів та оповідей, що презентують модель гармонії вічного та миттєвого. А з іншого, пояснює, чому вона так активно занурена у світське життя з усіма його насолодами (концерти, ресторани) – щоб звідати та відкинути. Напередодні зникнення героїні робить ще одну спробу поєднати кінцеве та нескінченне та розповідає про Петра та Февронію, шлюб яких вважається ідеалом християнського подружжя. Однак герой спочатку слухає її не уважно, а потім з подивом і тривогою.

На відміну від «Чистого понеділка», у «Декораторі», як і в інших творах фандоринського циклу, любовна лінія відсунута до периферії детективного сюжету, хоч і грає у ньому дуже значну роль. При цьому героїні обох творів зіставлені як негатив та позитив. Кохана жінка Фандоріна Ангеліна Крашеннікова позбавлена загадковості своєї попередниці, що підкреслюється її більш ніж прозаїчним прізвищем. Крім того, вона хоч і дуже приваблива, але тип її краси – інший. Краса бунінської героїні «какая-то персидская, индийская: смугло-янтарное лицо, великолепные и несколько зловещие в своей густой черноте волосы, мягко блестящие, как черный собольи мех, брови, черные, как бархатный уголь, глаза; пленительный бархатисто-пунцовыми губами рот оттенен был темным пушком» [5, с. 199]. Ангеліна – типова слов'янська красуня: «светло-русые волосы сплетены в пышную косу, уложенную на затылке сдобным кренделем, лицо чистое, белое, большие серые глаза смотрят серьезно и будто бы свет из них некий на окружающий мир изливается» [3, с. 171]. Якщо єдина явна слабкість героїні Буніна – тільки «хорошая одежда, бархат, шелка, дорогой мех» [5, с. 171], проте на курси вона ходить скромною курсистською, то Ангеліна хоч і одягалася по-різному, «бывало, что и дамой, но больше любила наряды простые, русские» [3, с. 180]. Героїня «Чистого понеділка» не може визначити причини свого інтересу до літописів, стародавніх храмів, монастирів, Ангеліна ж безумовно побожна, релігійна. При цьому обидві жінки абсолютно однаково і однозначно самовизначаються у своїх любовних стосунках.

«Чистий понеділок»:

Вскоре после нашего сближения она сказала мне, когда я заговорил о браке:

— Нет, в жены я не гожусь. Не гожусь, не гожусь... [5, с. 200].

Ангеліна також двічі відмовляє Фандоріну: «Он мне дважды предложение делал, честь по чести. Я сама не захотела» [3, с. 239].

Крім того, в обох випадках герої-чоловіки фактично ігнорують духовний бік життя своїх коханих, тобто їхню справжню внутрішню красу. Проте бунінський герой, як свідчить фінал, виявляється здатним піднятися над профанним існуванням. Щодо Фандоріна, то він ставиться до побожності та волонтерської діяльності Ангеліни навіть із деяким роздратуванням. А у фіналі, коли Ангеліна просить його не чинити вбивство «ради

меня, ради нас с тобой» [3, с. 311], навіть не обертається.

Таким чином, можна говорити про те, що в «Декораторі» сюжет «Чистого понеділка» сплющений і загострений. Мотив набуття справжньої краси в бунінському оповіданні є одним із центральних і зумовлює поетику всіх рівнів твору. У повісті Акуніна він виконує виключно сюжетоутворюючу функцію та визначає розвиток детективної лінії. Декоратор демонструє світу приховану красу в буквальному значенні цього слова – потрошить тіла. Не випадково, вирушаючи на страту, він каже Ангеліні: «Сударыня, вы самая красота. Но, уверяю вас, что на столе, в окружении фарфоровых тарелок, вы были бы еще прекрасней» [3, с. 311].

У «Чистому понеділку» відбито процес пошуку духовних орієнтирів, про що свідчать два полюси художнього світу твору – світське суєтне життя, що презентує модель профанного існування, і сакральний простір, складно співвіднесений зі світом середньовічних літописів і сказань, старих російських церков і релігійною обрядовістю. Що ж до Ангеліни, її духовні орієнтири певні і безсумнівні, про що свідчить в тому числі ім'я героїні.

Фінал «Чистого понеділка» світлий: герої можуть сподіватися на набуття зв'язку із вселенським ритмом. А кінцівка «Декоратора» виключно похмура: воскресіння обертається смертю (Фандорін вбиває Декоратора у світле воскресіння). Показово, що фінал «Чистого понеділка» – це початок Великого посту (своєрідна межа між суєтним існуванням та періодом Великого посту, коли людина покликана очиститися від скверни світського життя), а завершення «Декоратора» – його кінець. Втішаючи Фандоріна, Ангеліна каже:

— Ничего, Эраст Петрович... Ничего. Христос воскрес [3, с. 312].

Проте сподівань на воскресіння цей текст, на відміну бунінського, не залишає. Представник закону вершить самосуд, маніяк вбиває «во славу Божию», автор потрошить чужі тексти.

Похмурий колорит «Декоратора» дещо врівноважується першою повістю збірки – «Піковий валет» («Пиковый валет»), у якій панує атмосфера свята, карнавалу та нестримних веселощів. Цей текст можна визначити як ремейк-контамінацію, оскільки на рівні сюжету, образної системи, тематики та проблематики він спирається на декілька класичних текстів. Лінія Анісія Тюльпанова відсилає читача до теми «маленької людини» взагалі та «Шинелі» («Шинели») М. Гоголя зокрема. У рамках любовної лінії Фандорін-Адді Опраксіна спародійовані центральні колізії роману Л. Толстого «Анна Кареніна» («Анна Каренина») (сцена, в якій Каренін пробачає

Анну та Вронського), фінальна сцена суду відсилає до «Воскресіння» («Воскресение»). Що стосується «Чистого понеділка», то його герої в травестійному ключі відтворені в образах веселих авантюристів Мімочки та Момочки. Якщо Ангеліна у спрощеному вигляді презентує той полюс духовного космосу героїні «Чистого понеділка», який пов'язаний з пошуками справжніх цінностей, то Мімочка може бути співвіднесена з доведеною до межі світською стороною буття героїні. Синьоока та світловолоса, вона зовні так само мало нагадує героїню «Чистого понеділка», як і Ангеліна. Однак при зустрічі з Момусом вона «подвизалась эфиопской танцоркой» [4, с. 34], що відсилає до смаглявої краси бунінської героїні. Подібні і смакові вподобання дівчат: Мімі дуже любила шоколад і могла з'їсти до п'яти плиток на день [4], бунінська героїня «шоколаду съедала за день целую коробку» [5, с. 199]. Крім того, в рамках однієї з афер Мімочка перетворюється чи то на черницю, чи на послушницю («очень скромная, милая такая барышня в пенсне, вся в черном, на голове белый платок, на груди крестик. Монашка или послушница, а может, просто доброволка» [4, 50]). Таким чином, травестійно реалізується фінал бунінського оповідання («пойду пока на послушание, потом, может быть, решусь на постриг...» [5, с. 209]). Насправді ж існування Мімочки зосереджено виключно на одержанні задоволення та гострих відчуттів, а духовний обрій, здається, зовсім відсутній.

На відміну від повісті «Декоратор», любовна лінія якої очевидно відтворює колізію «Чистого понеділка», «Піковий валет» не може бути сприйнятий як ремейк бунінського оповідання. Проте бунінський код відіграє у ньому важливу роль і дозволяє припустити, що поетика збірки «Особливі доручення» віддзеркалює у вкрай спрощеному вигляді біполярну поетику бунінського художнього світу.

Як зазначала О. Сливичка, Бунін зосереджений на полярності буття: Його цікавлять крайні точки, «екстреми» [11]. Саме екстреми визначають поетику детектива – життя і смерть, правда і брехня, злочин та покарання. Але при цьому в основі мірокосмосу Буніна лежить злиття і протиставлення крайніх проявів буття: «Не борьба, а схождение и расхождение полюсов определяет бунинскую вибрацию. Эти полюса то отстоят друг от друга бесконечно далеко, то сближаются... Чаше же они сближаются настолько, что становятся почти неразличимы, но только универсальные онтологические законы их взаимодействия могут прояснить те таинства души и судьбы человека, пред которыми бессильна психология («Легкое дыхание», «Чистый понедельник»))» [11]. Зрозуміло, у наддетермінованому світі детективу нерозрізнення «верху» та «низу» неможливе, тому що його поетика заснована саме на чіткому уявленні про ієрархічність явищ.

Проте, як свідчить аналіз, у збірці «Особливі доручення» Акунін порушує низку апріорних правил побудови детектива. Так, у «Піковому валеті» репутація бездоганного Фандоріна вперше виявляється сильно підмоченою як у професійній галузі (спритний Момус кілька разів поспіль залишає чиновника особливих доручень у дурнях), так і в інтимній сфері (сумнівний зв'язок із заміжною дамою). Крім того, у фіналі Фандорін відпускає злочинця, бо навіть йому, представнику закону, дуже важко побачити в страшному Єропкіні жертву. Звідси і виникає мотив суду «по закону или по справедливости». У другій повісті збірки ситуація загострюється. Фандорін втрачає бали вже на самому початку: він не в змозі дивитися на роботу Декоратора, тоді як інші присутні, включаючи негероїчного Тюльпанова, тримають себе в руках. Не в кращому світлі виставляє його і нечуйне ставлення до благодійної діяльності Ангеліни. Зрештою, у фіналі Фандорін стає вбивцею. Неможливість однозначного розрізнення верху та низу, добра і зла, жертви та злочинця очевидно демонструє центральний образ твору – Декоратор. Він – виродок, маніяк, який прагнув по-своєму показати світові красу, а тому до нього не можна застосовувати прийняті в суспільстві поняття про добро і зло. І це чудово розуміє Ангеліна: «Он безумный. Его нужно лечить. Не знаю, получится ли, но нужно попробовать» [3, с. 310].

Як видається, звернення до бунінського коду покликане продемонструвати неповноцінність полярного погляду на світ, з

одного боку, і перевірити можливості поетики детективу – з іншого. На мою думку, результати цього експерименту неоднозначні. Передзаданість детективного жанру не дозволила Акуніну продемонструвати одночасне злиття і протиставлення полюсів буття. Це підкреслює загальна контрастна тональність повістей («моцартиански легкий водевиль с переодеваниями» [8] у першій повісті та похмура оповідь про маніяка – у другій), час дії (основні сюжетні колізії розгортаються протягом масляного тижня у «Піковому валеті») та наприкінці Великого посту у «Декораторі») та образи героїв, позбавлені загадковості та глибини. Вислизає те головне, що становить ядро світокосмосу Буніна, – сприйняття буття як таємниці, болісної та нерозв'язної.

Розмірковуючи про природу ремейку, дослідники висловлюють полярні думки. Одні говорять про те, що ремейк – це низкопробний і неоригінальний текст, підробка, що не має художньої цінності. Інші дотримуються думки, що ремейк передбачає переосмислення класичного твору, виявлення у ньому нових граней, непомічених доти. Як видається, проаналізовані ремейки Акуніна не можуть бути віднесені до текстів, позбавлених художньої цінності, оскільки дають можливість проникливого читачеві насолодитися літературною грою з претекстом. Водночас не можна говорити про те, що Акуніну вдалося додати щось до бунінського тексту. Ймовірно, слід припустити, що він створив текст, який є конгеніальним сучасному читачеві та відповідає його інтелектуальним можливостям і запитам.

Список використаної літератури

1. Адамович М. Юдифь с головой Олоферна. Псевдоклассика в русской литературе 90-х гг. // Новый мир. 2001. № 7. С. 165–174.
2. Акунин Б. Я беру классику, вбрасываю туда труп и делаю из этого детектив // Мир новостей. 2003. 1 июля (№ 27). С. 29.
3. Акунин Б. Декоратор // Акунин Б. Особые поручения. Москва: Захаров, 1999. С. 145–312.
4. Акунин Б. Пиковый валет // Акунин Б. Особые поручения. Москва: Захаров, 1999. С. 7–144.
5. Бунин И. Чистый понедельник // Бунин И. Собр. соч.: в 4 т. Т. 4. Москва: Изд-во «Правда», 1988. 558 с.
6. Давыдова М. Обманутый обманщик // Время новостей. 2001. 11 мая (№ 80). URL: <http://www.vremya.ru/print/9567.html> (дата обращения: 18.05.2017)
7. Данилкин Л. Убит по собственному желанию // Акунин Б. Особые поручения. Москва: Захаров, 1999. С. 313–318.
8. Загидуллина М. Ремейки, или Экспансия классики. НЛО. 2004. № 69. URL: <http://magazines.russ.ru/nlo/2004/69/za13.html> (дата обращения: 17.12.2020).
9. Курочкіна А.В. Ремейк у сучасній системі жанрів // Національна асоціація вчених. 2020. № 22. С. 55–57.
10. Сливицкая О. Космическое мироощущение И.А. Бунина. URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/kosmicheskoe-mirooschuschenie-i-a-bunina> (дата обращения: 25.06.2021)
11. Тверитинова Т.И. Интертекстуальность в романе Б. Акунина «Алмазная колесница» // Вісник Дніпропетровського ун-ту імені Альфреда Нобеля. Сер. «Філологічні науки». 2017. № 1 (13). С. 159–159.
12. Холодинская Т. О. Ремейк как категория, характеризующая межтекстовые отношения // Филологические науки. Вопросы теории и практики Тамбов: Грамота, 2016. № 6(60): в 3 ч. Ч. 1. С. 49–51.
13. Швайцер А. А. Феномен современного ремейка на примере романа И. Сергеева «Отцы и дети» (ремейк на «Отцы и дети» И. С. Тургенева) // Филологические этюды. Выпуск 21. Часть I–III. 2018. С. 80–84.
14. Черняк М. Массовая литература XX века. Москва: Флинта; Наука, 2007. 432 с.
15. Maçon Anna. Драматургический ремейк – ответ на поп-культуру // Между метафикцией и нон-фикшн. Субъективность в русской литературе конца XX – начала XXI века. Białystok, 2020. С. 233–246.

Надійшла до редакції 08 листопада 2022 р.
Прийнята до друку 03 грудня 2022 р.

References

1. Adamovich M. Judith with the head of Holofernes. Pseudo-classics in Russian literature of the 90s. *New world*. 2001. No. 7. P. 165–174.
2. Akunin B. I take the classics, throw a corpse in there and make a detective out of it. *World of news*. 2003. July 1 (No. 27). P. 29.
3. Akunin B. Decorator // Akunin B. Special assignments. Moscow: Zakharov, 1999. P. 145–312
4. Akunin B. Jack of Spades // Akunin B. Special Assignments. Moscow: Zakharov, 1999. P. 7–144
5. Bunin I. Clean Monday. *Collected Works in four volumes*. T. 4. Moscow: Pravda Publishing House. 1988. 558 p.
6. Davydova M. Deceived deceiver. *News time*. 2001. May 11 (No. 80). URL: <http://www.vremya.ru/print/9567.html> (date of access: 05/18/2017)
7. Danilkin L. Killed of his own free will // Akunin B. Special assignments. Moscow: Zakharov, 1999, P. 313–318.
8. Zagidullina M. Remakes, or Expansion of the Classics. *UFO*. 2004. No. 69. URL: <http://magazines.russ.ru/nlo/2004/69/za13.html> (date of access: 12/17/2020).
9. Kurochkina A.V. A remake of the current system of genres. *National Association of Vchenikhs*. 2020. No. 22. P. 55–57.
10. Slivitskaya O. Cosmic attitude of I.A. Bunin. URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/kosmicheskoe-mirooschuschenie-i-a-bunina> (date of access: 06/25/2021)
11. Tveritina T.I. Intertextuality in B. Akunin's novel "The Diamond Chariot". *Bulletin of Dnipropetrovsk University named after Alfred Nobel*. Series "Philological sciences". 2017. No. 1 (13). p. 159–159
12. Kholodinskaya T. O. Remake as a category characterizing intertext relations. *Philological Sciences. Questions of theory and practice*. Tambov: Diploma, 2016. No. 6(60): in 3 parts. Part 1. P. 49–51.
13. Schweitzer A. A. The phenomenon of a modern remake on the example of I. Sergeev's novel "Fathers and Sons" (a remake of "Fathers and Sons" by I. S. Turgenev). *Philological Etudes*. Issue 21. Part I-III. 2018. P. 80–84
14. Chernyak M. Mass literature of the XX century. Moscow: Flint; Nauka, 2007. 432 p.
15. Maron Anna. Dramatic remake - a response to pop culture // Between metafiction and non-fiction. Subjectivity in Russian literature of the late XX - early XXI century. Bialystok. 2020. P. 233–246

Submitted November 08, 2022.

Accepted December 03, 2022.

Tetiana Skliarova, PhD in Philology, Associate Professor of the Department of Slavonic Philology, V. N. Karazin Kharkiv National University (Svobody Sq., 4, Kharkiv, 61022, Ukraine); e-mail: tanya.nadozirnaya@gmail.com; <https://orcid.org/0000-0001-8034-6287>

Liubov Skubachevska, PhD in Philology, Associate Professor of the Department of Slavonic Philology, V. N. Karazin Kharkiv National University (4 Svobody Sq., Kharkiv, 61022, Ukraine); e-mail: l.skubachevska@karazin.ua; <https://orcid.org/0000-0002-1947-7015>

Remakes by B. Akunin

The article considers the remake as a phenomenon of modern literature to reveal the work of B. Akunin. It is shown that the only text of Akunin, perceived by readers-researchers as a remake, is the play *Seagull*, which is a sequel to the Chekhov's work with the same name. Such perception was both a character of correlation with A. Chekhov's text (the last act of Chekhov's comedy is the first appearance of Akunin's play), and a provocative presentation (the play was released together with A. Chekhov's *Seagull*). The poetics of *Seagull* is noticeably oriented towards its perception as a sequel to Chekhov's text by the widest readership. However, in Akunin's practice, one can use works whose remake nature is far from being so obvious. First of all, we are talking about *Decorator* (a collection of Special Assignments), which can be read as a remake of *Clean Monday* by I. Bunin.

As research shows, in *The Decorator*, the plot of *Clean Monday* is flattened and pointed. The motive of gaining the possession of beauty, which is one of the central ones in Bunin's story and determines the poetics of many levels of works, in Akunin's behavior performs an exclusively plot-forming function and determines the development of the detective line. The Bunin code also plays an important role in the first behavior of the Special Assignments collection - *Spades Valet*. As analysis shows, the poetics of the collection Special Assignments in an extremely simplified form mirrors the bipolar poetics of Bunin's artistic world.

Likely an appeal to the Bunin code is demonstrating the inferiority of a polar view of the world, from the one side, and a test of the possibilities of the poetics of the detective, on the other side.

Key words: literary remake, intertext, classical text, Bunin's code, bipolarity
